

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

אייר תשפ"ה

פרשת תזו"מ

"והיה בעור בשרו לנגע צרעת" (י"ג ב'). דרשו חז"ל (בר"ר מ"ב ג') אין 'והיה' אלא לשון שמחה. ומה שייך כאן שמחה כאשר יש לאדם נגעים ? אלא הנגעים הם מזבח כפרה, ועל המצורע לשמוח שהוא מתמרק על ידי יסורים בעוה"ז, ולא יבוש ולא יכלם לעוה"ב.

(רבי פנחס מנחם מפילץ)

*

"והובא אל אהרן הכהן" (י"ג ב'). חז"ל אמרו (ערכין ט"ז) שנגעים באים על עוון לשה"ר. מדרך דוברי לשה"ר לאמר שהם מתכוונים לשם שמים, כי מכיוון שהם אומרים את האמת הרי שמקיימים מצוה בגלותם את קלונם של אחרים. לכן מביאים את ה'דובר אמת' הזה, הגורם לשנאה ומחלוקת באמת שלו, "אל אהרן הכהן" אשר לפי חז"ל עשה בדיוק את ההיפך – לפעמים היה 'משקר' למען השלום.

*

"ושער בנגע הפך לבן...וטמא אותו" (י"ג ג'). אם האדם חוטא בימי ילדותו אפשר לקוות שיעשה תשובה בהגיעו לעת זקנתו ויטיב מעשיו. אבל אם "ושער בנגע הפך לבן" - כשהוא מזדקן, ושערות לבנות צומחות לו יחד עם הנגעים – טמא מוחלט הוא.

(רבי יונתן איבשיץ)

*

"והובא אל הכהן" (י"ג ט'). חז"ל אמרו (ערכין ט"ו:) שנגעים באים על חטא לשה"ר. ולכן הראו לו שהכהן יכול לטהרו בדיבור, כי הכל תלוי באמירת הכהן, כדי להראות מה משקלו של דיבור. כי בעל לשה"ר חושב בלבו: מה ערך לדיבורים בעלמא? והנה הרבה תלוי בדיבור האדם, אם לטהרה אם לטומאה.

(אהל יעקב)

*

"וטמא יקרא" (י"ג מ"ה). אמרו חז"ל (קידושין ע'). 'כל הפוסל במומו פוסל', וזה הרמז: "וטמא" המצורע הוא טמא, "טמא יקרא" קורא לחברו טמא.

(השל"ה הק')

*

"זאת תהיה תורת המצורע" (י"ד ב'). מובא במדרש (ויק"ר): מעשה ברוכל שהיה מחזר בעיירות ומכריז ואומר 'מי רוצה לקנות סם חיים!' שמע רבי ינאי ואמר לו: מכור לי, אמר לו: אתה אינך צריך..., הוציא לו ספר תהלים והראה לו את הפסוק "מי האיש החפץ חיים...נצור לשונך מרע", אמר רבי ינאי: כל ימי הייתי קורא פסוק זה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט עד שבא רוכל זה והודיע.

רבי ינאי למד מאותו רוכל, שאין די בזה שאדם שומר על עצמו מלשון הרע, אלא חובה ללמד זאת גם לאחרים ולהזהירם על כך.

מזה שהרוכל היה מחזר בעיירות ומכריז: "מי האיש החפץ חיים"? ואחר היה משיב לאנשים המתקהלים סביבו: "נצור לשונך מרע"! הסיק רבי ינאי פשוטו של פסוק, שגם דודו המלך נהג כך והיה מהלך ומכריז: "מי האיש החפץ חיים – נצור לשונך מרע".

(כתב סופר)

*

"וטבל אותם ואת הצפור החיה בדם הצפור השחווטה וגוי' ושלח את הצפור החיה על פני השדה" (י"ד ו' ז'). "ל עפ"י הידוע (ערכין ט"ו ט"ז) שנגע הצרעת בא על האדם בעוון לשה"ר, ולכן נקרא מצורע מלשון מוציא רע דעל ידי לשון הרע גורם פירוד ומחלוקת בין אדם לחבירו. ועל זה כבר אמר דוד המלך ע"ה (תהלים י"ב ד') "יכרת ד' כל שפתי חלקות".

ומכיון שאין דבר העומד בפני התשובה (ירושלמי פאה פ"א ה"א), והתשובה הראויה היא תשובת המשקל, לכן שחטו את הצפור הראשונה לקיים מה שנאמר (תהלים ל"ט ג') "נאלמתי דומיה", שלא יוכל לשוב ולדבר. ואולם את הצפור השניה טבלו בדם הצפור השחווטה ושלחו אותה על פני השדה בכדי שהעם שבשדות יראה מה נעשה למספר לשה"ר ועי"ז יעשה שלום בין אדם לחבירו. והיא תשובת המשקל לחטא לשה"ר שגרם מחלוקת, ולכן 'צפור' בגימ' 'שלום'.

(מקור ברוך)

*

"כנגע נראה לי בבית" (י"ד ל"ה). לכאורה היה צריך להיות כתוב "כנגע ראיתי בבית"? אלא, יהודי שיסורים באים עליו, צריך לדעת כי זה חסד ד', מי יודע אם לא היה צריך להיות גרוע יותר? ממילא, כשבא אל הכהן, הוא צריך להודות להקב"ה ולומר: בעצם הצרעת היתה צריכה לבוא עלי בעצמי, והקב"ה עשה לי טובה ושם אותה בביתי. וזה הפירוש: "כנגע נראה לי" מה שהיה צריך לבוא לי (אלי), "בבית" בא לבית.

*

"זאת התורה לכל נגע הצרעת" (י"ד נ"ד). "זאת התורה" התורה היא רפואה, "לכל נגע הצרעת" לכל המחלות ולכל המחוששים, וכמו שמובא בגמ' (עירובין נ"ד.): 'חש בראשו יעסוק בתורה, חש בגרונו יעסוק בתורה, חש בכל גופו יעסוק בתורה.

*

"והנוגע... יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב" (ט"ו ז'). לכאורה, מדוע טהור שנוגע בטמא נטמא ומקבל את טומאתו. ולמה לא יהיה להיפך, כאשר הטמא נוגע בטהור יטהר ותסתלק ממנו טומאתו, והרי כלל אמרו חז"ל 'מרובה מדה טובה ממדת פורענות? אלא, מפני שלגבי הטמא אין כל ספק שהוא טמא והאדם עצמו מודה שהוא טמא, אבל לגבי הטהור אין לנו ודאות שהוא אמנם טהור... (הרבי מקוצק)

* * *

חג הפסח - בחצר הקודש - תשפ"ה

מים שלנו, שריפת חמץ, מכירת חמץ, אפיית מצות,

שאיבת מים שלנו

מכירת החמץ ע"י המו"צ הגרד"ש זולדן שליט"א

שריפת החמץ

שולח"ט חוה"מ פסח, נעילת החג שביעי של פסח,

